



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **R. Š.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Pardubice, Komenského nám. 125, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2015, č. j. KrÚ 69698/2015/ODSH/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 8. 6. 2016, č. j. 52 A 2/2016 – 38,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 8. 6. 2016, č. j. 52 A 2/2016 – 38, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2015, č. j. KrÚ 69698/2015/ODSH/14 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku ve výši 20 342 Kč k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2015, č. j. KrÚ 69698/2015/ODSH/14, jímž

žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Česká Třebová ze dne 3. 8. 2015, č. j. 10013/2015/DOP/LAD/SPŘ/65-8, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se stěžovatel dopustil dne 22. 4. 2015 v cca 13:40 hod. v obci Třebovice, na silnici I. třídy č. 14 – 69,4 m před stanovištěm silničního laserového rychloměru Micro DigiCam LTI umístěného u domu čp. 227, ve směru jízdy na obec Lanškroun, tím, že jako řidič motorového vozidla tov. zn. ŠKODA Octavia 1Z, reg. zn. X, v rozporu s obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích v měřeném úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí jízdy 50 km/h jel rychlostí 66 km/h, resp. 63 km/h při zvažení možné odchylky měřicího zařízení. Překročil tak nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Za tento přestupek byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 2300 Kč.

Krajský soud za prvé vyhodnotil žalobu jako účelovou s ohledem na opakovanou procesní strategii jeho zmocněnce ve správním řízení a zástupce v řízení před správními soudy, kdy zmocněnec podává proti prvostupňovému orgánu blanketní odvolání, čímž se snaží přenést na správní soudy činnost správních orgánů, k čemuž však soudní přezkum není určen. Přesto však krajský soud vypořádal všechny stěžovatelovy námitky, přičemž je shledal nedůvodnými.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“

Stěžovatel v kasační stížnosti trvá na své námitce, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, protože jej žalovaný neinformoval o oprávněné úřední osobě, ačkoliv stěžovatel tuto informaci požadoval, čímž mu znemožnil namítat její podjatost. Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem, že ačkoli tento dovodil, že se jednalo o pochybení, toto pochybení nemohlo mít vliv na porušení stěžovatelových práv, neboť stěžovatel v žalobě neuvedl žádné okolnosti, které by nasvědčovaly možnou podjatost Mgr. B. K. Stěžovatel se nedomnívá, že by musel uvádět důvody podjatosti oprávněné úřední osoby v žalobě, protože krajský soud není oprávněn podjatost takové osoby posoudit. Tu posuzuje její představený, příp. následně nadřízený správní orgán, a až poté může následovat přezkum soudní (proti meritornímu rozhodnutí). Pokud krajský soud vytýká stěžovateli, že neuvedl konkrétní důvody podjatosti oprávněné úřední osoby, stěžovatel k tomu nebyl povinen, neboť krajský soud nebyl oprávněn o podjatosti rozhodovat; takový postup by byl nepřípustný a krátil by stěžovatele na jeho právech. Stěžovatel tak má za to, že již samotná skutečnost, že stěžovatel nebyl informován o totožnosti oprávněné úřední osoby, sama o sobě působí nezákonnost žalovaného rozhodnutí.

Krajský soud několikrát namítal účelovost postupu stěžovatele v rámci odvolacího řízení, kdy dle jeho názoru stěžovatel úmyslně podal blanketní odvolání za tím účelem, aby rozhodné námitky mohl uplatnit až v řízení před soudem, a tedy vzít možnost odvolacímu orgánu se s těmito námitkami vypořádat v rámci správního řízení. K tomu stěžovatel uvádí, že v řízení chtěl aktivně vystupovat, nicméně odvolání nedoplňoval dříve, než se dozvěděl, která osoba o něm bude rozhodovat, neboť podjatá úřední osoba by mohla textu odvolání zneužít. Stěžovatel měl právo očekávat, že mu bude totožnost úřední

pokračování

osoby sdělena a také, že do této doby nebude o jeho odvolání rozhodnuto. Je tak patrné, proč stěžovatel své odvolání nedoplnil, a účelovost jeho postupu tvrzená krajským soudem tak je neopodstatněná a ničím nepodložená. Nezákonnost rozhodnutí musí být dovozována nejenom ze skutečnosti, zda reálně existovala možnost, že oprávněná úřední osoba byla podjata, jak nesprávně dovodil krajský soud, ale musí být brán zřetel na skutečnost, jak stěžovatel očekával, že bude s jeho žádostí naloženo, a jaké kroky v důsledku očekávání o posouzení žádosti činil, resp. nečinil. Rozhodnutí je tedy nezákonné jednak proto, že stěžovatel nemohl vznést námitku podjatosti vůči potencionálně podjaté úřední osobě a současně z důvodu, že stěžovateli byla odňata možnost více se v rámci podaného odvolání vyjádřit k vlastní podstatě obvinění. Poněvadž stěžovatel očekával předně vyřízení své žádosti, bylo pro něj vydání meritorního rozhodnutí nepředvídatelné a překvapivé, což dle judikatury představuje vadu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009). Stěžovatel podotýká, že kdyby věděl, že oprávněnou úřední osobou bude Mgr. B. K., námitku podjatosti by vznesl.

Stěžovatel dále namítá, že od počátku zpochybňoval vlastní výsledek měření. Konkrétně namítal, že rychloměr nebyl řádně ustaven, že policista provádějící měření nebyl řádně proškolen, apod., přičemž tyto námitky pak uplatnil spolu s dalšími na ně navazujícími též v žalobě.

První námitkou je, že rychloměr nebyl řádně ustaven, a tedy nemohl řádně měřit, i kdyby vlastní měření bylo provedeno řádně. Tuto námitku krajský soud vypořádal nedostatečně, poukazem na rozsudky týkající se metody měření. Nejvyšší správní soud se nikdy nezabýval technickými otázkami vlastního měření, tedy zda i v případě méně závažných chyb by samotné měření proběhlo, či nikoli. Podstatné dle stěžovatele je to, že nesprávně ustavený rychloměr může vlastní měření provádět a výsledek měření vyhodnotit, ale neexistuje záruka správnosti výsledku. Stěžovatel uvádí, že mohou existovat chyby, které přístroj neodhalí (chyby ustavení), vlastní měření proběhne, jeho správnost však nelze garantovat. Rozporuje tak odkazy krajského soudu na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které přístroj chybu rozezná a měření neprovede. Poukazuje rovněž na to, že v zahraničí byly opakovaně vysloveny pochybnosti o použitelnosti výstupu z lidarů jako důkazu před soudem.

Stěžovatel poukazuje také na zásadu bezprostřednosti, dle které soud smí přihlížet pouze k důkazům provedeným v tomto konkrétním řízení. Proto odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27 a tam zmiňované odborné vyjádření ze dne 3. 11. 2010 společnosti ATS-TELCOM Praha, a. s., tedy stejného dodavatele měřicího zařízení, nemůže obstát a postup krajského soudu je nutné považovat za nezákonný. Tomuto vyjádření pak nelze přikládat relevanci, neboť se jedná o dodavatele, a nikoliv o výrobce. Stěžovatel navrhoval provést důkaz vyjádřením výrobce rychloměru; tento důkaz krajský soud neprovedl, což odůvodnil jeho nadbytečností ohledně prokázání skutečnosti, zda blízkost kovových předmětů měla negativní vliv na činnost silničního radaru, když jednak se v blízkosti nacházel toliko plastový kontejner a jednak z manuálu neplyne žádné varování ohledně kovových předmětů. Stěžovatel uvádí, že důkaz čtením návodu k obsluze proveden nebyl. Ačkoli jej navrhl a není o tom sepsán ani žádný protokol. Jedná se tak o pochybení krajského soudu. Stěžovatel tak nechápe, jak

mohl krajský soud dospět k závěru, že z manuálu neplyne žádné varování ohledně kovových předmětů, když tento důkaz nebyl řádně proveden. Krajský soud stěžovateli vyčetl, že neodcitoval žádná konkrétní ustanovení návodu, které jeho argumenty potvrzují. Stěžovatel se domnívá, že se jedná o přemrštěný požadavek, má za dostačující, že navrhl provedení důkazu samotným návodem. Stěžovatel proto nechápe, na základě čeho krajský soud došel k závěru, jaké skutečnosti návod obsahuje či nikoliv; krajský soud přitom posuzoval otázky technického charakteru. Sám je hodnotit nemohl, proto měl provést důkaz čtením návodu, odborným vyjádřením nebo znaleckým posudkem, což však neučinil. Stěžovatel navíc předesílá, že důkazním návrhem na provedení důkazu návodem se krajský soud vůbec nezabýval.

Stěžovatel považuje za nedostatečné také vypořádání se s jeho důkazním návrhem na výslech zasahujícího policisty, který vlastní měření prováděl, a to stran otázky ustavení rychloměru.

Krajský soud se pak opomenul vypořádat s námitkou, že i kdyby byla všechna tvrzení žalovaného ohledně technických vlastností rychloměru pravdivá, správní orgán není způsobilý toto konstatovat; jedná se o otázky technického charakteru a na prokázání tvrzení správních orgánů nebyly provedeny žádné důkazy.

Stěžovatel dále setrvává také na námitce nedostatečného odůvodnění výše sankce. Dle stěžovatele nemohlo být přihlíženo a výše sankce odůvodňována přestupky, kterých se stěžovatel dopustil v minulosti starší jednoho roku od vydání rozhodnutí. Na tato jednání musí být aplikován trestněprávní institut zahlazení odsouzení. Pokud jde o další okolnost zjišťující závažnost jednání stěžovatele, konkrétně že se jednalo o překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci na silnici první třídy, v pracovní den a v denní době, stěžovatel má za to, že tato skutečnost měla být vnímána jako okolnost polehčující, a nikoliv přitěžující. Ohledně hustoty provozu nebyl proveden žádný důkaz, pouze byla správním orgánem konstatována, a nelze jí tak považovat za relevantní.

Krajský soud uvedl, že k tomu netřeba provádět dokazování, „stačí se jen porozhlédnout kolem sebe (...)“. Stěžovatel uvádí, že pojem porozhlédnutí právní řád neupravuje a nelze tak prokazovat rozhodné skutečnosti. Navíc, stěžovateli nelze vytýkat obecně známou skutečnost, že vyšší provoz je vždy v ranních a odpoledních hodinách a také že v poledne je lepší viditelnost než za šera, v noci, nebo časných ranních hodinách. Nejsou-li to obecně známé skutečnosti, měl je prokazovat také správní orgán při stanovení sankce. Dle stěžovatele tak nebyly důvody, aby správní orgán stanovil sankci při horní hranici zákonné sazby, neboť okolnosti, které krajský soud hodnotil jako přitěžující, takovými nebyly, a naopak správní orgán opomenul hodnotit okolnosti polehčující.

S ohledem na uvedené navrhuje stěžovatel rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření setrval na závěrech vyslovených v napadeném rozhodnutí a zcela se ztotožnil s rozsudkem krajského soudu. Navrhl proto kasační stížnost zamítnout.

pokračování

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Ze spisu je podstatné, že na základě oznámení přestupku a spisového materiálu od Policie ČR č. j. KRPE-33302-3/PŘ-2015/171106, který obsahuje úřední záznamy ze dne 25. 4. 2015 a 9. 5. 2015, záznam o přestupku (fotodokumentace změřené rychlosti), fotodokumentaci z místa projednávání přestupku, ověřovací list k silničnímu laserovému rychloměru, výpis z evidenční karty řidiče, poučení ze dne 22. 4. 2015 a dále na základě části manuálu k obsluze měřicího zařízení a osvědčení o proškolení obsluhy měřicího zařízení (policista P.) zahájil správní orgán prvního stupně řízení o přestupku. Dále na základě protokolu o ústním jednání ze dne 9. 7. 2015, jemuž byl přítomen zmocněnec stěžovatele, a vyjádření stěžovatele ze dne 27. 7. 2015 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, kterým uznal stěžovatele vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) bod 4 zákona o silničním provozu. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonem stanovené lhůtě dne 31. 8. 2015 blanketní odvolání. V tomto podání stěžovatel zároveň požádal správní orgán o zaslání kopie spisového materiálu a o sdělení, kdo bude ve věci rozhodovat, pro případnou námitku podjatosti. Správní orgán prvního stupně stěžovatele následně vyzval výzvou ze dne 1. 9. 2015 k odstranění nedostatků podaného odvolání, přičemž mu stanovil lhůtu 5 dnů od jejího doručení. Tato lhůta uplynula dnem 9. 9. 2015. Stěžovatel své odvolání ve lhůtě ani později nedoplnil, proto žalovaný rozhodl na základě podaného banketního odvolání v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu tak, že se odvolání zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), je i *povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat především vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nejvyšší správní soud nepominul ani nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž tento soud vyslovil,

že „odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena“. Ostatně Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, také konstatoval, že: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny“. Uvedená ustálená judikatura Ústavního soudu měla svého předchůdce v judikatuře Vrchního soudu v Praze (např. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, uveřejněné v Soudní judikatuře ve věcech správních pod č. 27/1994) a našla svůj odraz i v judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupný na www.nssoud.cz, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, který byl uveřejněn pod č. 689/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Této judikatuře je společné, že „není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na niž je postaven základ jeho žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“. V souvislosti s nepřezkoumatelností rozsudku správního soudu nelze pominout ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který byl uveřejněn pod č. 134/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž kasační soud vyslovil, že: „Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny“. V rozsudku ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34 (dostupný na www.nssoud.cz) pak vyslovil Nejvyšší správní soud právní názor, že je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“.

Uvedené principy zdůrazněné ve vztahu k rozhodnutím správních soudů je třeba bezesbytku vztáhnout i na případy, kdy jsou přezkoumávána nikoliv jen soudní, ale i správní rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen skrze řádně odůvodněná, srozumitelná a určitá správní rozhodnutí se může účastník řízení účinně domáhat svých práv u nestranného soudu. Jinak vyjádřeno „jen řádně a srozumitelně vysloveným právním závěrům správních orgánů lze vytýkat jejich nesprávnost“. Pokud pak správní rozhodnutí nedostojí vytčeným principům, například z toho důvodu, že z něj nevyplývá, jaký skutkový základ (skutková zjištění) vzal rozhodující správní orgán za svůj a jak jej následně právně hodnotil (jaké konkrétní právní normy na něj aplikoval), je třeba na takové rozhodnutí správního orgánu pohlížet jako na nepřezkoumatelné. Byl to pak především rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74,

pokračování

jež bylo publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1566/2008, vyslovil názor, že „z rozhodnutí odvolacího správního orgánu musí vyplývat nejen to, jak tento správní orgán naložil s odvolacími důvody, ale musí z něj i dostatečně srozumitelně vyplývat skutkový a právní závěr, na jehož základě bylo přezkoumávané rozhodnutí vydáno. Odvolací správní orgán je tedy povinen ve svém rozhodnutí objasnit rozhodující skutkové okolnosti projednávané věci a vymezit právní rámec (právní normy), v jehož mezích byl skutkový stav posuzován, a teprve po té je povinen řádně se vypořádat s odvolacími námitkami“.

K nepřezkoumatelnosti rozsudků správních soudů i rozhodnutí správních orgánů je pak Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti. Pokud by totiž sám přezkoumal nepřezkoumatelný rozsudek správního soudu či odvolacího správního orgánu, nutně by tak zatížil totožnou nepřezkoumatelností i své vlastní rozhodnutí. Toto nelze připustit. Z uvedeného je tedy zřejmé, že otázka přezkoumatelnosti předchozích soudních či správních rozhodnutí musí nutně předcházet právnímu posouzení věci samé (věcných námitek) a posuzující orgán (zde Nejvyšší správní soud) v tomto rozsahu není limitován dispoziční zásadou (srov. § 75 odst. 2, či § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, a to proto, že krajský soud přezkoumal a potvrdil zákonnost napadeného správního rozhodnutí, které je ve skutečnosti nepřezkoumatelné, a to v části odůvodnění uložené sankce, jak bude pojednáno dále.

Z napadeného rozhodnutí plyne, že stěžovateli byla za spáchaný přestupek, o němž neměl správní orgán žádných pochybností, uložena sankce ve výši 2300 Kč v horní polovině zákonného rozpětí. Správní orgán prvního stupně při ukládání sankce nezjistil žádné okolnosti, které by snižovaly závažnost stěžovatelova jednání. Za okolnosti, které naopak zvýšily závažnost tohoto jednání, považoval to, že stěžovatel překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 13 km/hod; stalo se tak v obci, na silnici I. třídy, v pracovní den, v denní době. Správní orgán uvedl, že je všeobecně známo, že nepřiměřená rychlost je častou příčinou dopravních nehod. Negativním důsledkem vyšší rychlosti je prodloužení brzdné dráhy. Správní orgán dále přihlédl k tomu, že přestupek byl spáchán v nevědomé nedbalosti, kdy stěžovatel nezachoval určitou míru opatrnosti, kterou od něj bylo možno požadovat. Přihlédl také k osobě stěžovatele, jenž sice má v posledních třech letech pouze jeden záznam v přestupcích ze dne 16. 2. 2015, kdy překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci; nicméně z celkového počtu deseti záznamů v přestupcích se sedm záznamů týká překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci či mimo obec, což svědčí o tom, že stěžovatel opakovaně překračuje nejvyšší dovolenou rychlost. Žalovaný závěr správního orgánu prvního stupně potvrdil a v podrobnostech odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání (§ 12 odst. 1 zákona o přestupcích) je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Ustanovení § 12 zákona o přestupcích obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlídnout při stanovení druhu a výměry sankce. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat logické kroky, které jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedly tak, aby odůvodnění její

výše bylo následně soudem přezkoumatelné. Správní orgán je tak povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které zákon předpokládá, přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a uvést, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši ukládané sankce. Výše uložené sankce tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková její výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu. Právě v tomto směru však Nejvyšší správní soud shledal v rozhodnutí správních orgánů pochybení.

Nejvyšší správní soud předně uvádí, že pochybení správních orgánů nebylo zjištěno v stěžovatelsky namítané skutečnosti, že bylo při hodnocení jeho osobnosti přihlédnuto též k dřívějším přestupkům. Podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky Liberec ze dne 3. května 2013, č. j. 60 A 1/2013 - 49, publ. pod č. 2912/2013 Sb. NSS sice platí, že *„institut zahlazení odsouzení dle trestního zákoníku z roku 2009, resp. zákonnou fikci, že se na dotyčného hledí jako by nebyl odsouzen, je nutno analogicky aplikovat ve prospěch obviněného i při ukládání sankcí v přestupkovém řízení (§ 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), neboť opačný postup by vedl k přísnějšímu přístupu k obviněnému v rámci přestupkového řízení než k obviněnému v řízení trestním. Pokud byla žalobci za obdobný přestupek uložena pokuta a žalobce vedl po dobu 1 roku po výkonu této sankce řádný život a zároveň mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, jenž byl vykonán, pak je třeba na žalobce při aplikaci zásad pro zahlazení odsouzení [analogicky dle § 74 odst. 1 a § 105 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku z roku 2009] hledět jako by nebyl „odsouzen“, tj. pravomocně shledán za předchozí přestupek vinným a potrestán, a spáchání přestupků nelze hodnotit jako přitěžující okolnost ve smyslu „recidivy“. Správním orgánům však nic nebrání v tom, aby ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, za něž mu byly pravomocně uloženy v přestupkovém řízení sankce, přihlédl při hodnocení osoby žalobce a z takových okolností vyvodily příslušné závěry, pokud jde o sklony žalobce porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem (§ 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích). Správní orgán tak při posouzení osoby pachatele mohl ze spáchaných přestupků dovodit, že stěžovatel opakovaně překračuje nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci.*

Nejvyšší správní soud však shledal zásadní pochybení správního orgánu v zcela nedostatečném odůvodnění okolností zvyšujících závažnost stěžovatelova jednání, a tudíž i v odůvodnění samotné výše uložené pokuty.

Stěžovateli byla uložena sankce za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, podle kterého *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km/h.* Za skutečnosti přitěžující považoval správní orgán pouze to, že stěžovatel porušil nejvyšší povolenou rychlost v obci na silnici první třídy, v pracovní den a v denní době. Je tak evidentní, že správní orgán považoval za přitěžující mj. také okolnost, že se přestupek stal v obci, což je součástí zákonné skutkové podstaty předmětného přestupku. Dle ustálené judikatury je však takový postup nepřipustný, neboť zakládá porušení zásady dvojího přičítání. Tato zásada spočívá v tom, že k okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, nelze přihlédnout jako k okolnosti polehčující či přitěžující v úvaze při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného

pokračování

znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující. Při zvažování výše pokuty lze tedy vycházet z různých kvantitativních a kvalitativních aspektů, následků či závažností, jimiž se delikt ní jednání projevovalo, nikoli z protiprávnosti jednání jako takového (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2007, č. j. 29 Ca 211/2006 - 34, publ. pod č. 1728/2008 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 As 22/2005 - 68).

Pokud jde o další přitěžující okolnosti, totiž že k předmětnému přestupku došlo na silnici první třídy, v pracovní den a v denní době, ty nemohou být samy o sobě bez dalšího odůvodnění (např. blízkost školy, nákupního centra, frekventovaná silnice, apod.) považovány za okolnosti zvyšující závažnost protiprávního jednání. Jak uváděl stěžovatel již v žalobě, tyto skutečnosti by bylo možné bez dalšího odůvodnění klidně považovat rovněž za okolnosti polehčující (dobrá viditelnost, řídký provoz díky časně polední hodině, ...). Rozhodnutí správního orgánu tak nelze považovat za dostatečně a přesvědčivě odůvodněné, pokud jde o stanovení výše sankce. Jak již bylo uvedeno shora, výše uložené sankce musí být zdůvodněna takovým způsobem, aby její odůvodnění nepřipouštělo rozumné pochybnosti o tom, že odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu. Tomuto požadavku však rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nedostalo a tato vada nebyla napravena ani v řízení odvolacím. Napadené rozhodnutí je tak v části odůvodňující výši sankce nepřezkoumatelné. Tím, že krajský soud toto rozhodnutí přezkoumal a potvrdil je jako zákonné, nemůže napadený rozsudek rovněž obstát.

Ačkoli je již pro tuto vadu nezbytné rozsudek krajského soudu spolu s napadeným rozhodnutím žalovaného zrušit, vyjádří se Nejvyšší správní soud, s ohledem na zásadu procesní ekonomie (v dalším řízení) i k ostatním stěžovatelským námitkám, které neshledal důvodnými.

Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu také v tom, že se buď nedostatečně, nebo vůbec nevypořádal s jeho důkazními návrhy, nebo proto, že nijak nereagoval na jeho námitku ohledně toho, že správní orgán hodnotil technické záležitosti, k čemuž nebyl oprávněn a dále proto, že ačkoli soud odkazuje na návod k obsluze, ve spisu není žádná zmínka (protokol) o tom, že by tento důkaz krajský soud prováděl.

Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že v žalobě nebyly kromě návrhu na důkaz dotazem na výrobce rychloměru navrhovány žádné důkazy. Stěžovatel pouze poukazoval na důkazy, které neprovedl správní orgán prvního stupně (výslech policisty B., návod k obsluze), aniž by je však navrhoval provést v řízení před krajským soudem. Krajský soud postup správního orgánu vyhodnotil jako zákonný, jelikož správní orgán zdůvodnil, proč stěžovatelským návrhům nevyhověl. Pokud jde o důkaz dotazem na výrobce rychloměru, ten vyhodnotil krajský soud jako nadbytečný, neboť skutkový stav byl zjištěn dostatečně pro rozhodnutí o přestupku. Tomuto závěru nelze ničeho vytknout. V dané věci vycházely správní orgány z podkladů, jež měly k dispozici a jež byly popsány výše, a ty byly plně dostatečné k tomu, aby na jejich základě bylo možno učinit závěr, že žalobce spáchal za vinu mu kladený přestupek. Pouhý nesouhlas stěžovatele s vypořádáním této otázky krajským soudem sám o sobě nemůže způsobit nepřezkoumatelnost rozsudku.

Není také pravdou, že se krajský soud nevyjádřil k tomu, zda byl správní orgán oprávněn hodnotit technické otázky, konkrétně tedy možnost „reflexe“, tj. ovlivnění výsledku měření rychlosti v blízkosti stojícím kovovým kontejnerem. Jak již krajský soud stěžovatele upozornil, nelze povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Orgán veřejné moci může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje odlišný názor od názoru žalobce, který zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy minimálně implicitně vypořádá. Z rozsudku krajského soudu plyne, že stěžovatelovu námitku nepovažoval za důvodnou, neboť shledal způsoblost správního orgánu k posouzení této otázky. Správní orgán i krajský soud se s otázkou možné reflexe vypořádaly, aniž by však musely hodnotit jakékoli technické otázky. Stěžovatel totiž namítal a domáhal se zodpovězení otázky, zda může přítomnost kovového kontejneru v blízkosti měřicího zařízení ovlivnit přesnost měření. Již správní orgán však z fotodokumentace místa spáchání přestupku zjistil, že se tam nacházel pouze žlutý plastový kontejner, tudíž zodpovězení otázky, zda může kovový předmět způsobit odchylku při měření, nebylo relevantní. Pouze podpůrně k této otázce správní orgán poukázal na část manuálu, kterou měl k dispozici, a uvedl, že ani z manuálu neplyne, že by kovové předměty v blízkosti rychloměru jakkoli ovlivňovaly výsledek měření. Krajský soud uvedené tvrzení správního orgánu ověřil, což není v tomto případě v rozporu se zásadou bezprostřednosti, jak se snaží navodit stěžovatel, poněvadž stěžovatelův zmocněnec obdržel kopii spisu při jednání dne 9. 7. 2015, a tudíž měl manuál k dispozici (ostatně Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že manuál je rovněž veřejně přístupný). Nejvyšší správní soud považuje takové odůvodnění za dostatečné a přezkoumatelné. I kdyby se totiž správní orgán ani krajský soud vůbec nevyjádřily k možné reflexi v důsledku postavení kovového kontejneru v blízkosti rychloměru, na věci by to nic neměnilo, poněvadž bylo prokázáno, že se v blízkosti rychloměru žádný takový kovový předmět nenacházel, a další posuzování této skutečnosti např. dotazem na výrobce měřicího zařízení by tak bylo skutečně neopodstatněné.

Namítá-li stěžovatel, že se krajský soud nedostatečně vyjádřil k „ustavení“ rychloměru, ani tuto námitku nelze shledat důvodnou. Krajský soud totiž aproboval závěry správního orgánu, že rychloměr byl umístěn a nastaven v souladu s právními předpisy k tomu vyškolenými policisty. Správní orgán se zabýval jak samotným přístrojem (kalibrační protokol na č. 1. 9 spisu), tak i způsobem provedení měření (výpověď pprap. P. a část manuálu založená ve spise). Ve správním řízení byl objasněn i stěžovatelem namítaný rozpor mezi osobou provádějící měření (pprap. P.) a osobou uvedenou na výstupu měřicího zařízení (pprap. B.). Před správním orgánem bylo totiž objasněno, že údaje o osobě provádějící měření se zadávají před samotným měřením, přičemž nesprávný údaj o osobě operátora v době vlastního měření nemá žádný vliv na zjištěnou rychlost jízdy přestupce. Vlastní měření rychlosti provedl pprap. P., jenž zastoupil kolegu pprap. B., který měřicí přístroj za jeho přítomnosti nastavoval. Ve správním spise se nachází osvědčení, z něž plyne, že pprap. P. byl proškolen v používání užitého silničního radaru. Z výsledku pprap. P. pak vyplynulo, že jeho proškolení provedl pprap. B., a tudíž není důvod pochybovat, že i policista B. byl k užívání uvedeného zařízení proškolen. Kromě toho konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu zastává názor, že ani případná absence osvědčení o proškolení policistů bez dalšího neznamená, že by měření proběhlo

pokračování

nezákonně. „Správní soud ve správním soudnictví přezkoumává zákonnost žalobou napadaného rozhodnutí a nikoliv, zda policisté splňují předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí“, (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, nebo rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 110/2012 - 26). Správní soudy ani správní orgány projednávající přestupky zde nejsou od toho, aby zkoušely příslušníky Policie ČR, jestli osvědčení o jejich schopnosti používat silniční radar je v souladu se skutečností, ale musí z této skutečnosti vycházet, ledaže by vyvstaly konkrétní pochybnosti o způsobilosti policistů radar obsluhovat. Stěžovatel však neuvedl žádná relevantní tvrzení, proč se domnívá, že byl rychloměr nesprávně ustaven. Nejvyšší správní soud nemá důvod pochybovat o jeho správném ustavení, tudíž i o správném změření rychlosti stěžovatelova vozidla.

Namítá-li stěžovatel, že požadavek krajského soudu, aby označil konkrétní pasáž manuálu, ze které plyne možné ovlivnění měření okolními předměty, je přehnaný, nelze s ním souhlasit. Správní orgán totiž v rozhodnutí uvedl, že z manuálu neplyne, že by blízkost kovových předmětů ovlivňovala výsledek měření. Chtěl-li stěžovatel prokázat, že tomu tak je, bylo na něm, aby toto své tvrzení prokázal, a to skutečně konkrétním ustanovením manuálu, které o tom pojednává, nebo jinými konkrétními argumenty. Takový požadavek není přehnaný právě proto, že již správní orgán, vycházející z manuálu, v něm předmětné ustanovení nenašel, a bylo tedy na místě je specifikovat. Nejvyšší správní soud však opakovaně připomíná, že v blízkosti rychloměru se žádný kovový kontejner nenacházel, tudíž by i případné ustanovení manuálu o možnosti ovlivnění měření rychlosti blízkým kovovým předmětem bylo pro posuzovanou věc irelevantní.

Poukazuje-li stěžovatel na zahraniční rozsudky, jimiž se snaží podpořit svoji argumentaci, že lidary Micro DigiCam nejsou spolehlivé, nutno jej upozornit na § 104 odst. 4 soudního řádu správního, podle kterého se kasační stížnost nemůže opírat o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Poněvadž stěžovateli nic nebránilo uplatnit tuto námitku již v řízení před krajským soudem, nelze se jí v kasačním řízení věcně zabývat. Pouze na okraj Nejvyšší správní soud připomíná, že rychloměr Micro DigiCam je stanoveným měřidlem ve smyslu zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, z čehož plyne, že Nejvyšší správní soud nemůže hodnotit spolehlivost tohoto typu rychloměru. Pouze na okraj Nejvyšší správní soud podotýká, že i s ohledem na jeho možnou nepřesnost je pak při měření stanovena odchylka ± 3 km/h.

Nejvyšší správní soud nepřistoupil ani na stěžovatelovu argumentaci, že mu bylo znemožněno účinně se bránit tím, že mu nebyla sdělena oprávněná úřední osoba. Stěžovatel podal blanketní odvolání, v němž zároveň požádal o toto sdělení. Správní orgán mu však následně zaslal výzvu k odstranění vad odvolání ve lhůtě 5 dnů s tím, že jej poučil, že za situace, nedoplní-li odvolání, bude toto postoupeno odvolacímu orgánu i bez doplněných náležitostí. Stěžovatel tak nemohl zůstat překvapen rozhodnutím žalovaného, nedoplnil-li sám odvolání, k čemuž byl řádně vyzván. Skutečnost, že mu správní orgán nesdělil oprávněnou úřední osobu, je sice pochybením, nemohlo však v stěžovateli vyvolat očekávání, že o odvolání nebude rozhodnuto. Tvrzení, že by případně podjatá úřední osoba mohla zneužít skutečnosti uvedené v doplnění odvolání, je nepodložená a neopodstatněná. Stěžovatel neuvádí, jakým způsobem by tato osoba mohla jeho tvrzení

zneužít, a jeho tvrzení tak zůstává v poloze pouhé spekulace. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že rozhodnutí žalovaného nebylo překvapivé, a tato námitka proto není důvodná.

Nejvyšší správní soud tak nesdílí přesvědčení stěžovatele, že nesdělení oprávněné úřední osoby k jeho žádosti představuje pochybení takové intenzity, pro které by bylo nutné považovat rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Podle § 14 odst. 2 správního řádu *účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený")*. Stěžovatel se skutečně dozvěděl o tom, kdo je oprávněnou úřední osobou, až doručením napadeného rozhodnutí, a tudíž mu bylo znemožněno namítnout v průběhu správního řízení její podjatost. Stěžovatel však mohl tuto námitku uplatnit u krajského soudu, tedy nikoliv pouze to, že neměl možnost namítat podjatost úřední osoby, ta sama o sobě zákonnost rozhodnutí neovlivní, ale měl tvrdit právě skutečnost, že v jeho věci rozhodovala podjatá osoba. To však stěžovatel, jak správně podotkl krajský soud, neučinil. Pokud by stěžovatel uplatnil před krajským soudem námitku, že považuje Mgr. B. K. za podjatou, krajský soud by pak mohl napadené rozhodnutí zrušit pro porušení stěžovatelových práv. Stěžovatel však zůstal pouze u tvrzení, že mu bylo znemožněno namítat podjatost, čímž mělo být zasaženo do jeho (procesních) práv. Pouhý zásah do procesních práv nicméně nemohl v tomto případě jakkoli ovlivnit zákonnost rozhodnutí o tom, zda se stěžovatel dopustil shora uvedeného přestupku. Ani skutečnost uplatněná nově až v kasační stížnosti, že pokud by stěžovatel věděl, že v jeho věci bude rozhodovat Mgr. B. K., uplatnil by námitku podjatosti, nemůže na věci ničeho změnit, neboť se jedná o novou námitku, kterou se Nejvyšší správní soud s ohledem na § 104 odst. 4 s. ř. s. nemůže zabývat.

Kromě toho podle § 14 odst. 3 správního řádu platí, že *[ú]řední osoba, která se dozví o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena, je povinna o nich bezodkladně uvědomit svého představeného. Do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu*. Pokud by tedy Mgr. B. K. usoudila, že byla ve věci podjatá, bylo její povinností informovat o této skutečnosti svého představeného. Poněvadž toto neučinila a ani ze správního spisu ani samotného rozhodnutí tuto skutečnost nelze nijak dovodit, není námitka stěžovatele důvodná.

Závěrem Nejvyšší správní soud upozorňuje, že se pro neúčelnost nezabýval námitkami stěžovatele ohledně potenciální chyby měření a ani jeho návrhy na opatření manuálu k obsluze měřicího zařízení, nebo vyjádření jeho výrobce. Stěžovatel totiž v průběhu celého řízení nepředložil žádnou relevantní argumentaci, kterou by jakkoli zpochybnil výsledky měření (mimo tvrzení o kovovém předmětu, který se ale v blízkosti rychloměru nenacházel).

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že shledal kasační stížnost důvodnou a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu

pokračování

[§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, s ohledem na zjištěné vady správního rozhodnutí, než zrušit rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dalším řízení tak bude jeho úkolem řádně se zabývat všemi okolnostmi směřovatnými pro určení výše sankce a ty náležitě odůvodnit.

Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalované, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem.

Výrok o náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, a proto je povinen zaplatit stěžovateli náhradu nákladů řízení.

Stěžovatel byl v řízení před krajským soudem i Nejvyšším správním soudem zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4.

Důvodně vynaložené náklady sestávají ze zaplacených soudních poplatků, z odměny za zastupování a z náhrad výdajů zástupce stěžovatele.

Náklady za zaplacené soudní poplatky tvoří částku ve výši 8000 Kč [1 x 3000 Kč za žalobu podle položky č. 18 bod 2 písm. a) sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, a 1 x 5000 Kč za kasační stížnost podle položky č. 19 tohoto zákona].

Odměna za zastupování byla určena za tři úkony právní služby [tj. dva před krajským soudem: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a sepis žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky; jeden úkon před Nejvyšším správním soudem: sepis kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky]. Nejvyšší správní soud v souladu se svou ustálenou praxí stěžovateli nepřiznal odměnu za úkon spočívající v převzetí a přípravě věci v kasačním řízení před Nejvyšším správním soudem, neboť tento úkon zástupce stěžovatele provedl již v rámci řízení před krajským soudem, a byl tak s věcí náležitě seznámen. Soud mu proto přiznal v souladu se sazbou mimosmluvní odměny 9300 Kč za tři úkony právní služby [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 900 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojenými (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce je plátcem DPH, a proto mu v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. soud odměnu zvýšil o 21 % DPH. Celková výše přiznané odměny činí 12 342 Kč.

Procesně neúspěšnému žalovanému tak Nejvyšší správní soud uložil povinnost zaplatit úspěšnému stěžovateli na náhradě nákladů řízení částku ve výši 20 342 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. října 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu